

ærede Medlemmer frem til noget, som de anser for urigtigt, ja, for skadeligt for Landet, hvad de har udtalt mangfoldige Gange tidligere at de ansaa Fæstninger og Militærforanstaltninger for at være. Vi bebrejder dem ikke, at de har brugt de 375 Mill. Kr. til ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger under Krigen, men det, vi forekaster de ærede Medlemmer, er, at de vil holde to Standpunkter, eet Standpunkt, naar de er i Opposition, og et andet, naar de har Regeringen. Vi siger da til de ærede Medlemmer: Det gaar ikke! Jeg tror heller ikke, at den Slægt, der har oplevet 1914 og de følgende Aar, som har oplevet Episoden P. Munch i dansk Militærpolitik, er tilbøjelig til at lytte, naar de ærede Medlemmer taler om Sparsommelighed. Den Slægt har nemlig set, at naar det var Alvor, naar det drejede sig om noget, fulgte de ærede Medlemmer ikke deres egne Principper, Programmer og Standpunkter, saa tog de, hvad der var af Militær i dette Land, de tog, hvad der af tidligere Regeringer var skaffet til Veje af Militær og Befæstninger, og naar der ikke var nok deraf, anskaffede de selv Militær og Befæstninger. Vi siger til de Herrer, der nu taler om Sparsommelighed, at de kommer til at indrette sig — ligesom vi andre — ganske almindeligt med eet Standpunkt i Militærspørgsmaalet. De kan ikke tillade sig den Flothed, som det er at have eet Standpunkt til at regere paa og andre Principper til at drive Agitation og Opposition paa. Jeg tror, at Vælgerne i al Almindelighed vil foretrække Sparsommelighed med Standpunkter.

Sporon-Fiedler: Det ærede Medlem Hr. P. Munch fremkom med en Udtalelse, som vi fra vor Side ikke kan lade uimodsagt. Det ærede Medlem sagde, at Gang paa Gang var der af den radikale Regering fremsat Forslag om Nedsættelse af Udgifterne til de militære Foranstaltninger, men det var stadig blevet nægtet fra det konservative Folkepartis og Venstres Side. Jeg kan sige, at for vort Vedkommende er det absolut urigtigt. Vi har indtaget det meget korrekte Standpunkt, at ligesom det var den radikale Regering, der udenom Rigsdagen skønnede over og traf Bestemmelse om, at Sikringsstyrken skulde indkaldes, maatte det ogsaa være den samme radikale Regering, der maatte overtage Ansvaret for, om Sikringsstyrken skulde indskrænkes og dermed Udgifterne til den nedsættes. Det er ikke rigtigt, at vi har modsat os noget saadant; vi har kun indtaget det Standpunkt, at Regeringen som Regering maatte

kunne skønne over, hvorvidt det var nødvendigt eller unødvendigt. Vi har ikke villet have noget Medansvar i saa Henseende.

L. Rasmussen: Den sidste ærede Taler skulde have sparet sig den Bemærkning, han nu kom med, for noget mere forkert og misvisende er det længe siden, der er praktiseret. Det ærede Medlem sagde, at det konservative Folkeparti aldrig har modsat sig Indskrænkninger af Sikringsstyrken, men kun fastholdt, at den radikale Regering maatte have Ansvaret. Hver eneste Gang, det blev sagt i Finansudvalget, at Regeringen maatte tage Ansvaret, tog den uden Skrupler Ansvaret og foretog Nedsættelserne. Men hver Gang der kom *Forslag* frem om at indskrænke Sikringsstyrken, blev den ikke indskrænket, fordi Venstre og det konservative Folkeparti gik derimod. Saaledes er Forholdet. Den Gang, den højtærede Statsminister, som da var Venstres Ordfører, havde henstillet, om det ikke var muligt at spare noget af Sikringsstyrken, vil han og den højtærede Kirkeminister, der staar bag ham, erindre, at da kom de Herrer tilbage til Finansudvalget og sagde: Vort Parti gaar imod en Indskrænkning af Sikringsstyrken, da de militære sagkyndige erklærer det for nødvendigt at opretholde den i dens nuværende Stikkelse. Det, det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler nu hævder, er derfor i fuldkommen Modstrid med det, der passerede under Verdenskrigen. Naar Venstres Ordfører siger, at vi præsterer nu noget andet end under Krigen, er det for saa vidt rigtigt. Vi var den Gang enige om — og jeg tror, at hvis det ærede Medlem den Gang havde været Medlem af Rigsdagen, vilde han have været enig med os derom — at under Krigen vilde det være nødvendigt for de forskellige politiske Partier i Danmark, at de bøjede deres Villier mod hinanden, saaledes at man ikke fik fuldt ud, hvad man krævede fra nogen Side. Vi maatte undgaa en Kamp om Militærspørgsmaalet, saa længe Verdenskrigen varede. Men vi har ikke et eneste Øjeblik udtalt, at det skulde danne Præcedens for, hvorledes vor Stilling skulde være den Dag; da vi atter kunde udtale os frit. Der har under de Forhandlinger, der har været ført om Sikringsstyrken og om de militære Foranstaltninger, ikke været en eneste Foranstaltning, der er blevet gennemført, uden at Socialdemokratiet lige fra 1914 til Verdenskrigens Slutning har erklæret, at vi ansaa det for unyttigt, ja, i visse Tilfælde for skadeligt, at foretage den; men vi gik ikke imod, fordi vi vilde undgaa at skabe